

IZ
PJESNIČKE
RADIONICE

IVAN MARTINAC

Magic Johnson

Pretposljednog dana 22. ljetnih Olimpijskih igara (što ih bez razloga zovu — dvadeset petim) u glavnom gradu španjolske provincije Katalonije — Barceloni, 8. kolovoza 1992. u 22 sata počelo je završno nadmetanje između »Dream Teama« Sjedinijenih Američkih Država i reprezentacije Hrvatske.

USA : CROATIA

117:85

Svečanost podjele

zlatnih, srebrnih i brončanih kolajni, od svih Amerikanaca, Hrvata, Litvanaca, najviše se dojmila trideset trogodišnjega, 206 cm visokog, Earvina (Magica) Johnsona.

Njegov je osmijeh bio svjetliji od osmijeha djece, a pogled jednako tužan kao pogled zatočenih u srpskim logorima u Bosni.

Toga jutra, Yolanda Gail Deverse, pobjednica na 100 m, izjavila je novinarima da ju je lanjske godine, dok joj je kosa opadala, a koža krvarila od zračenja kobaltom, tješilo ponašanje Magica Johnsona, njegova iznimna vjera ...

Eto, ležim, sam, u vreloj sobi gledajući kako taj divovski čovjek, ogrnut zastavom od zvijezda i pruga, pjevuši himnu ...

Pet, šest (sedam?) sekundi sklopio je tamne, okrugle oči, otvorio ih, pogledao uvis svjestan da su mu ovo posljednje Igre i da od svih mladića, s njegove desne i lijeve strane, on jedini u tijelu nosi klicu užasne (spore) smrti, virus AIDS-a.

»Bog je tako htio«, rekla je Gail Deverse, 25-godišnja Crnkinja, studentica sociologije na sveučilištu UCLA u Kaliforniji ...

BOG JE TAKO HTIO

...

(Iz neobjavljene knjige pjesama »Čišćenje hrama«)

perlozno!
na moju mašu

korak ka '92